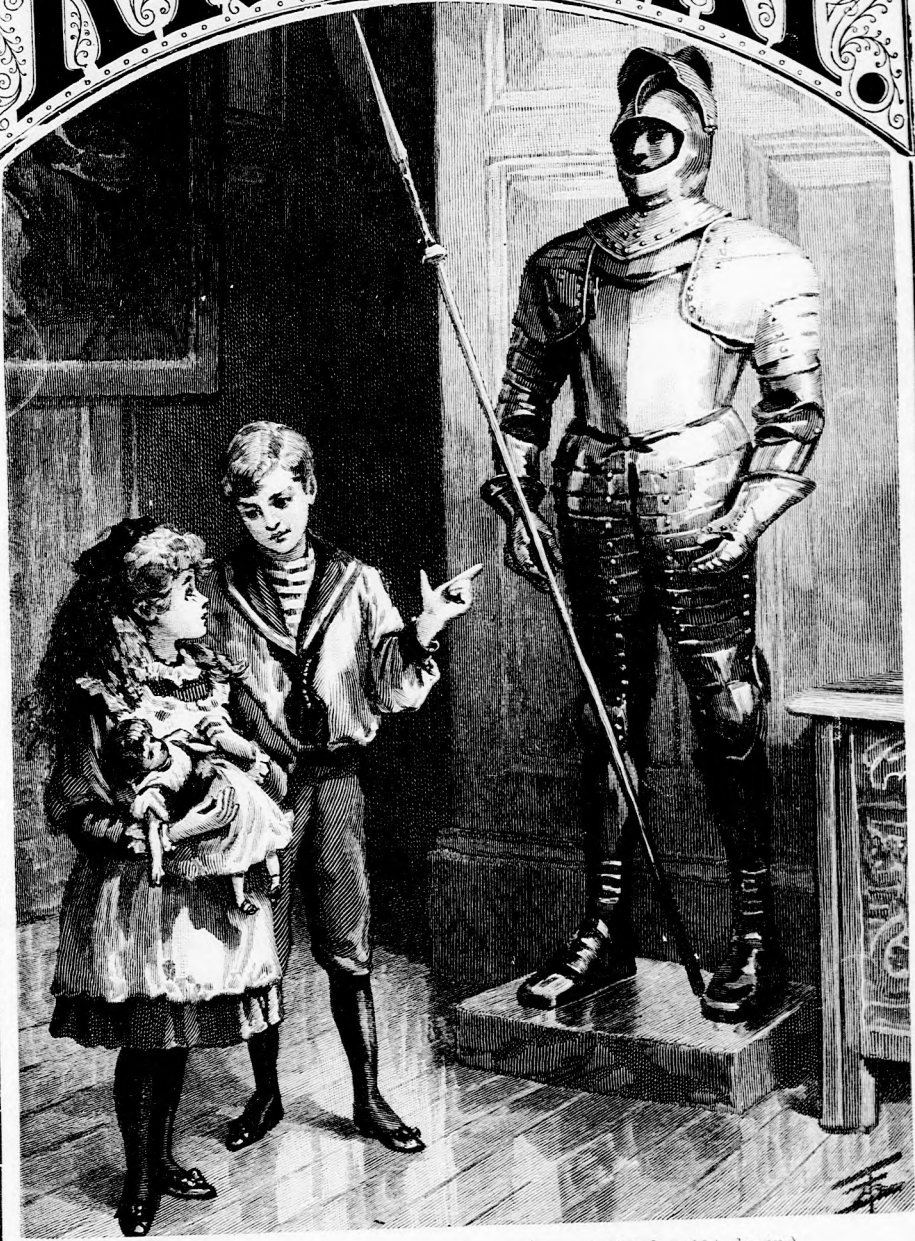

JA.

ar most iga-
s! — Pász-
a bírák elé
n. — Fülöp
an 25 éve,
jelent meg
ráznál jóval
res elégtéte-
a vége felé
levelet nem
n még vége!
elbeszélésnél
megnevez-
vasni, hogy
vájatok tet-
kezded egy
yomtatásban
sed, s arra
yen pirinyó
a kedved,
év multán
s akkor ki-
eltéve, hogy
körül köl-
ildőd. Igaz-é
Kedvesen
s hűséged-
ynek sorát
ráddal vagy,
ne meg a
gem túlsá-
ségeget. Meg
ot mint a
kenyérnek
epen aztán
ozás cseme-
levélkédet
adnak min-
aját külön
ellyel aztán
épp ugy,
ásaitok. —
o dolognak
madat. Azt
edetinek a
d Margit.
hogy tud-
det teszem
essal, hogy
Különben
oth testv.
ljesen föl-
eni s nem
Margitnak
ombathelyt
ek látható
tről a jövő

KIS IRADÓ

MÉG EGYSZER AZ ŐSÖK CSARNOKÁBAN. (Lásd a 294. lapon.)

XLV. kötet, 19. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1893. november 5-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

ARANYORSZÁG UTJA.

— Mese képekkel. —

(Folytatás.)

ENCZE egy pillanatig csodálkozva nézett Rózsikára, aztán vígan nevetett.

— Bizonyosan elaludtál a fürdőben és ugyancsak füresát álmoddál. Mi az a Fekete Bércz? Soha sem halottam hírét. Aztán miféle apáról, mamáról beszélsz? Azt sem tudom, ki az, mi az? De nem is törődöm vele, mikor itt olyan pompás dolgunk lesz.

Rózsika egészen megdöbbenve bámult Benczére. Tréfál-e vagy komolyan beszél? Még tréfának sem járja az ilyen beszéd; Bencze pedig mintha egészen komolyan beszélt volna. Rózsika azonban nem szólhatott, mert épp ekkor lépett be Basarózsa a többi három tündérrel. Ezüst tálcákon mindenféle csemegét hoztak, az asztalra tették s Basarózsa aztán így szólt:

— Itt van egy kis csemege, kedves kis vendégeim. Csemegézzetek, aztán itt a pamlagon kissé pihenjeteek és szundikáljatok, hogy aztán egész erővel lássatok hozzá a nagy lakomához és utána a játékhoz.

Hirtelen abba hagyta azonban a beszédet és Rózsikához lépett.

— Mi jutott eszedbe, Rózsika! mondá nyájasan. Micsoda csuf kalapot viselsz ehhez a szép ruhához?

— Ez nekem igen kedves kalapom. Anyácskám csinálta.

— Oh, az mindegy. Ehhez a szép új ruhához sehogy sem illik. Dobd el. Nézd, adok helyette szép rózsza koszorut a fejedre. Magad is Rózsika vagy, össze illetek.

— Jobb szeretném megtartani.

— Rosszul tennéd, kedvesem, nagyon rosszul tennéd. Kövesd a tanácsomat. Meglásd, milyen szép lesz az ezzel a koszorúval. Hisz' láthatod, a többiek mindnyájan tetőtől talpig szintén szép új holmit viselnek, csak rólad rí le ez a kopott ócska kalap.

Ezt Rózsika sem tagadhatta és már a kalaphoz nyult, hogy levegye. De ugyanekkor eszébe jutott a figyelmeztetés. Basarózsa nagyon unszolja, rábeszéli; tehát nem szabad rá hallgatni. És Rózsika igen határozottan felel:

— Nem teszem le. Megtartom.

Basarózsa nem unszolta tovább, de szeméből kajánul fenyegető, dühös villanás lövelt ki. Csak egy pillanatra ugyan, de Rózsika meglátta és megrettent. Ez nem lehet jó tündér, ez valami gonosz lény, aki csalóka tündér-mezet öltött. Jobb lesz innen mindjárt távozni.

Sietett is Rózsika az asztalhoz, hol Bencze már javában csemegézett. Sürgette, hogy induljanak.

— Eszem ágában sincs, hogy olyan bolondságot tegyek, szólt Bencze. Nem is értem, mit beszélsz össze-vissza. Itt jó dolgunk van, itt maradunk.

Aztán ledőlt egy puha pamlagra és mihamar elaludt. A többi gyermekek ugyanezt tették és Rózsika, nem tudván mihez fogni, szintén leheveredett. Csakhogy ő semmiképp sem tudott elaludni. Akár milyen ragyogó és pompás volt itt minden, sehogyszem tetszett neki. A király levelében nem volt szó ilyen büvös kastélyról. És milyen busan nézett az az Ibolya, mily rejtélyes intést adott neki!... bizonyosan jó tanács is az. Mert az a Basarózsa meg mily szörnyű pillantást vetett rá a kalap miatt!

Rózsika eltökélte, hogy most már semmi szín alatt sem adja oda a kalapot; ezért nem is feküdt le egészen, csak hátra dőlt, fején tartva a kalapját. Még javában törte a fejét, hogy mit tegyen ebben a gyanusan szép varázs-palotában, mikor észre vette, hogy Basarózsa és három társa nesztelenül belebeg. Rózsika hirtelen behunyta szemeit és úgy tett mintha mélyen aludnék.

Pedig ugyancsak nem aludt ám, hanem hallgatózott. És ráismert a Basarózsa hangjára, mely pedig most inkább kigyó-sziszegéshez hasonlított, mikor így szólt:

— Hiba van a dolgunkban. Pedig jól indult. Itt van a fél tucat gyermek, a kiket holnap a fekete manók szolgálatára adni tartozunk. De az egyik még nincs megigézve, makacsodik; pedig ha nem lesz együtt mind a hat, akkor közülünk jut valamelyik abba a szörnyű sötét országba örök rabságra.

— Bizonyosan nem mártotta fejét a víz alá, nem felejtette el eddigi életét.

— Ugy kell lenni. Sőt még föltette a kalapját, melyen anyjának a keze munkája van. Ezt minden áron el köll venni tőle, másképp nem boldogulunk vele. Most alszik. Próbáld meg Ibolya.

— Nem hiszem, hogy sikerüljön. Tudod, hatalmunk nem terjed odáig, hogy erőszakot használhassunk.

Rózsika, ki már reszketni kezdett, hogy mi lesz vele, e szavak hallatára megnyugodott. Talán épp azért is szólt így Ibolya.

Aztán érezte Rózsika, hogy a kalapját érinti valaki, de rögtön azt is hallotta:

— Jaj! Süt! Nem lehet hozzá nyulni!

— Próbáld meg te, Szekfü!

De ez is csak úgy járt. A mint érintette a kalapot, sziszegve rántotta vissza az ujjait.

— Jaj! Éget! Perzsel!

Sorra próbálták mind a négyen, de mind sziszegve ugrottak vissza s Basarózsa mérgesen sugta:

— Gondolkozzatok és találjatok módot, hogy kifogjunk ezen a makacs leányon, különben jaj nekünk!

— Oh, én nem félek, szólt Tulipán. Majd a nagy lakománál kifogunk rajta. Ott lesz a sok csábító csemege, majd beleharap.

— Ugy van, mondta Ibolya. Bizonyosan ő is csak olyan nyalánk gyermek, mint a többi és kapni fog a maszlagos édességeken, melyekkel kínálni fogjuk és a melyektől egészen megzavarodik az elméje, úgy hogy mindent megtesz, amit kívánunk. Hiszen tudjátok, még alig akadt olyan, aki azt kérte volna a lakománál, hogy adjunk neki abból a száraz kenyérből és tiszta vízből melyet ott kell tartanunk az asztalon. Csak ez mentheti meg. Nem köll félni, csak okosan és bátran cselekedni.

Kinek mondta ezt Ibolya? Talán sejtette, hogy Rózsika hallja? Meghallotta, az bizonyos és titkos örömmel gondolá:

— Ezt nagyon jó tudnom!

A négy álnok tündér eltávozott s a gyermekek tovább aludtak. Maga Rózsika is szendergett egy kicsit, de csak úgy félig, mert a legkisebb neszre fölrezzent és figyelt. S mikor álmosága már elmúlt, újra végig gondolta azt a sok gyanus dolgot, melyet itt látott és hallott.

— Törbe csálnak, az bizonyos, szólt magában. Hallottam, hogy valami szörnyeteg fekete manókhöz akarnak vinni örökös rabságra, örök sötét éjszakába. Velem, úgy látszik, nem boldogulnak... az az Ibolya... az mintha nem volna olyan gonosz, mint a

többi, figyelmeztet minden újabb veszedelemre. Talán ő is szeretne menekülni. Most már rá nem szedhetnek a lakománál sem, tudom, mit köll tennem. De hát Bencze! Meg kell őt is mentenem. Oh, őt oly könnyen elcsábítják! De nem engedem, nem, nem!

Mikor látta, hogy már mindnyájan mozgolódnak, eleget pihentek, oda sietett Benczihez. Megölelte és nyájas szeretettel mondá:

— Benczikém, eleget pihentél, ugy-e? Most már nem vagy fáradt?

— Dehogyan vagyok! Olyan frissnek érzem magamat, mint a hal a vízben.

— Akkor hát induljunk. Tudod, még nagy ut van előttünk, ne vesztegessük az időt.

— Induljunk? Ugyan hová? És éppen most, mikor a nagy lakoma és multság következik! Azt már bizony nem teszem, de különben is eszem ágában sincs, hogy elmenjek innen. De ni, Rózsika, milyen furcsán vagy öltözve! Miféle csuf ócska kalap van a fejedben?

— Hát nem ismered? Hiszen ezt anyácskánk csinálta.

— Ki volt az? Nem emlékszem rá.

Rózsikának könybe lábadtak a szemei s csodálkozva, elszomorodva nézett Benczire. Mi lelhetett? Ugy látszik, teljesen megbüvölték, nem hallgat a jó szóra, nem is emlékszik semmire. Újabb kísérletet akart tenni, de már kifogyott az időből, mert belépett Basarózsa s így szólt:

— Nos, kedves kis vendégeim, megpihentek a nagy ut fáradalmaitól? Remélem, jó erőben vagytok. Mert a nagy lakoma után szép játékokat rendezünk, aztán bált. Mulatunk három éjjel, három nap.

— Jaj de pompás, egyszerű lesz! kiálták mindnyájan tapsolva.

— Meghiszem azt, mondá Basarózsa. Csak azt nem szeretem, hogy Rózsika így elcsufítja magát. Ebben a kopott kalapban akarsz ott ülni a lakománál? Ugyan tedd le, Rózsikám.

— Nem teszem le! felelt Rózsika kereken.

Basarózsa arcán megint az a gonosz kifejezés villant át, de aztán ismét édesnyájas hangon szólt:

— Most hát menjünk, kedves vendégeim. A lakoma lenn az alsó termekben lesz; ottan tágasabb, onnan a nagy kertre nyílnak az ajtók. Ott még szebb ám, mint ide fönt.

Megindultak. Basarózsa vezette őket s Bencze mindjárt elsőnek sietett melléje, nehogy valamiképp rossz helyre jusson a terített asztalnál. Rózsika egy pillanatig gondolkozott, mit tegyen. De végre is csak abban állapodott meg, hogy ha nem akarja Benczit magára hagyni a veszedelemben, hát utána köll mennie. Ő is ment tehát, bár utolsónak maradt.

Széles, kanyargós márvány lépcsőn mentek sokáig lefelé. A többiek vígan siettek, de Rózsika csak lassan lépegetett, figyelt, nézegetett s valahányszor egy-egy lépcsőfokról lelépett, sajátos ingást vélt érezni.

(Folytatása következik.)

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő diszes munkát:

„Ifjusági emléklapok.“

Gyűjtötte **Füssy Tamás**. Színes táblába kötve. A könyvnek tartalma elbeszélések és költemények.

A KUTNÁL.

KORSÓVAL kezében sietett ki Juliska a házból, mikor eléje toppant Karcsi.

— Hová oly sietve? kérde Karcsi.

— Megyek a kuthoz, apácska friss vizet kíván.

— És nem félsz?

— Ugyan mitől?

— Hát nem tudod a régi bölcös közmondást a korszóral meg a kútról?

— Dehogynem.

Csak hogy az semmiképpem illik ide. No, eressz, mert sietek.

— Ohó, ilyen könnyen ki nem bujssz! Nem tudod a közmondást. Valld meg, mert addig nem eresztlek tovább.

— Dehogynem eresztesz! Mondtam már, hogy apácskának kell sürgetősen a vizet. Hagyd máskorra az évődést.

Karcsi nagyot nevetett. Ilyet kívánni tőle! Mikor neki az volt a legkedvesebb mulatsága, ha Juliskával ingerkedhetett. Rendesen korán reggel kezdte és késő este hagyta abba. Most is azt felelte tehát:

— Ha sürgetős a dolgod, rajtad áll, hogy végezhess. Mondd el szépen a közmondást.

De Juliska biz' azt nem tette, hanem oldalt szökkenet és futva ment a kuthoz. Csak hogy Karcsinak is gyors lába volt s félnie sem köllött, hogy eltörli a kancsót, tehát sebesebben futhatott és hamarabb ért a kuthoz. Megfogta a kut szivattyuzó karját s még pajkosabban mondá:

— Ki akartál rajtam fogni? No, ezért meglakolsz! Most már huszszor kell elmondanod azt a bölcös közmondást. Egy csöpp vizet sem kapsz, míg meg nem teszed.

Juliska most már bizony megboszankodott az erőszakos ingerkedésen, de nem akarta tovább vesztegetni az időt.

— Jól van no, megteszem, mert apácska várja a vizet. De már ez igazán nem járja, Karcsi.

Ekkor azonban egy kemény hang szólalt

meg a ház ajtajában. Apa hangja.

— Mi az? Miért nem hozod már azt a vizet? Mit pöröltök ott?

Karcsi most már szeretett volna más valahol lenni, de hát el nem tűnhetett. Az apa oda ment és megtudta a dolgot. Aztán így szólt:

— Igazad van, Karcsi fiam, az nagyon bölcös közmondás. És nagyon szép, hogy ismered. De ugy látom, nem érted egészen jól, mert különben nem üznéd az ingerkedést a boszandást a boszandást.

Azért tehát jöszte csak be és maradj egész délután szoba-áristomban ozsonna nélkül. Így talán majd megérted, mit jelent az a közmondás, hogy addig jár a korszóral a kútra, míg el nem török.

Azóta Karcsi nem igen szereti, ha kérdik tőle, érti-e már azt a bölcös közmondást a korszóral és a kútról? És Juliska, ha menekülni akar a boszantástól, csak a korszót említi s Karcsinak mindjárt eszébejut a többi.

A KUTNÁL.

MÉG EGYSZER
AZ ŐSÖK CSARNOKÁBAN.

(Képpel a czimlapon.)

A MÚLT heti „Kis Lap“-unkban
Leltem igaz örömet:
Jó mamánkkal járva körül,
Néztétek az őseket.

Nagy-anyáink, déd-anyáink
Példáján épültetek,
És a régi »palotás«-ban
Csinnal megperdültetek.

Rég lezajlott századoknak
Lelke csapongott feléd —
Kis szivecskéd büszkeséggel,
Kegyelttel megtelék.

De ha én látom meg hősi
Őseimnek csarnokát:
Ereimben pezsdül a vér,
Keblemet tűz járja át.

Hej Anukám, látsz majd bennem
Te is vitéz katonát,
Ki az ellentől megvédi
Királyát és szép honát.

A SÁRKÁNY ÉS A BAGOLY.

— Beszélyke. —

(Képpel a 296. lapon.)

NAGY munkában volt Danika s szaporán, jól is haladt a munka. Nem csoda, mikor olyan ezermester csinálja. Mert Danikát a pajtásai valóságos ezermesternek tartották, aki mindent jobban, szebben tud megcsinálni, mint közülök akárki.

— Nincsen abban semmi boszorkányság, mondogatta sokszor Danika nevetve. Én

csak azt teszem, hogy mielőtt valamibe bele fogok, jól megtanulom a módját, aztán türelmesen és figyelmesen csinálom.

Most szép sárkányt csinált. Ott állt mellette hugocskája Klárrika és gyönyörködve nézte. De minél inkább közeledett a sárkány a befejezéshez, annál busabb képet vágott Klárrika s végre kedvetlenül mondta:

— Minek is nézzem? . . . mit ér, ha még olyan szép is!

— Már hogy ne érne az valamit, ha szép és jó? kérdé Danika.

— Igen neked! De tudom, nem fogod engedni, hogy én is ereggessem!

— Ezt eltaláltad, hugocskám. Nagyon sajnálom, de igazán nem adhatom a kezédbe. Gondolj csak vissza . . . a multkori sárkányommal először is orra buktál egy párszor, úgy hogy mamácska szinte megijedt, mikor a kék foltot meglátta az arcodon: aztán neki vitted a szegény sárkányt a nagy jegenyefának s ott csufosan tönkre ment.

— De most jobban vigyáznék.

— Meghiszem, kedves Klárikám, de már mégis csak nem bizom rád ezt a szép nagy sárkányt. De azért ne busulj, no! Csinálok neked is egy kis sárkányt, azzal bukdácsolhatsz kedvedre és ha tönkre teszed, a te károd.

Nagy volt a kis leány öröme, Danika pedig azonnal dologhoz látott és megcsinálta a hugocskája sárkányát is. Szivesen csinálta, mert igazi jó testvérek voltak.

Épp elkészült a kicsi sárkánnyal is, mikor a tornácra, ahol dolgoztatott, beszólt Elemér, a szomszéd birtokos fia.

— Dani, jöjj velem vadászni.

— Vadászni? Ugyan mi jut eszedbe!

— Az, hogy nagyon jól fogunk mulatni. Majd engedek neked is löni... visszük a Diana kutyát is; pompásan tudja az a vadat fölhajtani.

Csakugyan, Elemérnek puska volt a vállán és oly büszkén tekintgetett szét, mintha legalább is valami kisbíró volna. A Diana vizsla kutya csakugyan annyiba is vette, mintha igazi vadász-ember volna. Hisz' ott a puska a vállán!

Dani az első pillanatban egy kicsit irigykedve nézett Elemérre, aki csak egy-két esztendővel öregebb nálánál és ime, milyen nagyszerű mulatsága lesz! De csak egy-két perczig gondolkozott így, aztán megint csak megtért a maga útjára és így szólt:

— Nem nekünk való az, Elemér! Nem tudunk mi vadászni.

— Ohó, ohó! Csak magadról beszélj így! felelé Elemér roppant önérzetesen. Meghiszem, hogy te nem tudsz. Akkor jobb is, ha nem jössz, nem való még puska a kezvedbe.

— Na, annyira talán volna való, mint a tiédbe. Nem is hiszem, hogy atyád adta a kezvedbe; hiszen nincs is itthon; láttam, mikor ma reggel elutazott.

— Hát aztán? Nekem már nem kell minden csekélységre engedélyt kérnem. No, nem is vitatkozom veled. Látom, sárkányokat csinálsz, nagyon pompás mulatságra készülsz.

— Eltaláltad. Jobb is volna, ha azt a puskát haza vinnéd, aztán jönnél velem sárkány-eregetni.

— Semmi kedvem az ilyen haszontalan idő-töltésre. Csak eregesd a sárkányodat, majd én este megmutatom, értek-e a vadászathoz. Meglájuk, kinek a mulatsága ér többet. De annyit előre mondhatok, hogy én nem irigylem a tiedet. Előre, Diana!

Ezzel Elemér, roppant lenéző pillantást vetve Danikára és Klárikára, gunyos nevetéssel távozott. Danika eleinte kissé boszankodott, de aztán mást gondolt s inkább még ő nevetett.

— Bánom is én, akárhogy büszkélkedik! Azt tudom, hogy amire én készülök, az szabad, nekem való. Értek hozzá és jól fogok vele mulatni, ha sárkányom szépen magasra száll. Menjünk, Klárrika! Itt a sárkányod, mindjárt kipróbálhatod, mert jó szellő lengedez, sárkányaink nagyon szépen fognak röpülni.

Kisétáltak sárkányaikkal a mezőre (Lásd a képet a 296. lapon.) s nagy vígan eregették föl. Elemérre bizony nem is gondoltak többé, sőt csakhamar egymástól is elszakadtak, mert Danikának gyönyörű magasán szállt a sárkánya s ő árkon-bokron át szaladt, amint a sárkány röpte kívánta. Klárrika külön mulatott a maga kis sárkányával a maga kedve szerint. Az a hamis kis sárkány nem akart ugyan mindig engedelmeskedni, de az nem baj. Annál mulatságosabb, hogy mindig újra meg újra kell próbálgatni.

Hanem Danika mégis okosan tette, hogy a maga nagy sárkányát nem adta oda. Mert addig-addig próbálgatta Klárika, míg egyszerre csak nagyot sikoltott.

— Oh! No most! Jaj Istenkém, hogy kapom vissza! Majd nevet rajtam Danika!

Szerencsére Danika nem volt közel, tehát nem nevetetett. Ám de közeledett más valaki s Klárrika a már leereszkedő esti szürkületben is ráismert Elemérre, a vadászatról hazatérő büszke szomszédra.

— Az köllene még csak, hogy ő is megtudja és csufoljon érezte! gondolá Klárrika. És gyorsan elfutott.

Csakhogy Elemér már látta. És éppen mert látta, hogy a kis leány sokáig és merően néz föl arra a fára, hát egyenesen oda sietett.

Az arcán most nem látszott olyan nagy büszkeség és önelégültség mint a mikor kiindult. Sőt ugyancsak boszusan dörmögte:

— Jó hogy nincs itt Dani... még csufolna, hogy semmit sem lőttem... Az a haszontalan Diana... hitvány vadász... nem engedelmeskedett, mindjárt megszökött... Pedig apám menyire dicséri! No... magam pedig csak nem szagolhatom meg, hol rejtőzik valami vad; eleget bolyongtam, de verébnél és szarkánál egyebet nem láttam.

Valjon mit bámult az a kis leány oly nagyon ezen a fán?

Mire ezt mondta, már ott állt a fa alatt s föltekintett. De föl is vidult ám rögtön az arca.

— Bagoly ül ott! Jókora bagoly! Ez pompás zsákmány lesz. Bizonyosan alszik... hallottam én, hogy a bagoly csak sötétben

röpköd, most még nem elég sötét az est. No, bagoly barátom, te sem röpülsz többet.

Fogta a puskát, czélt és lőtt. A bagoly ott fönt a fán kissé megmozdult, de azért a régi helyében maradt.

— Meglőttem, meglőttem! kiáltá Elemér dialmasan. Máskülönb en elröpülne. De ugy

látszik, szívos; még van egy kis ereje, megkapaszkodott az ágban.

Még egyszer lőtt s a bagoly most egy kicsit lejjebb siklott de megakadt a fa tetőjében.

— Ejnye, ejnye! Nem esett le! Hogy keritem meg! Arra a vékony ágra, olyan magasra nem merek föl-mászni.

Amint így tűnődött, oda ért Dani.

— Mit puskázol erre a

fára? kérdé csodálkozva. Hiszen egy árva veréb sincs rajta!

— Verébre nem is szoktam vadászni, felelt Elemér büszkén. Hanem igenis lőttem egy szép nagy bagolyt; csak az a baj, hogy megakadt ott fön, nem tudom, hogyan kapjam le.

— Bagoly? Hol az a bagoly?

KISÉTÁLTAK A MEZŐRE. (Lásd a 295. lapon.)

az est.
z többet.
A bagoly
le azért

Elemér
De ugy
, szívós;
an egy
je, meg-
zkodott
an.

egyszer
a bagoly
egy ki-
ebb sik-
e meg-
a fa te-

jnye, ej-
em esett
gy ker-
g! Arra
y ágra,
magasra
rek föl-

nt így
t, oda
ni.

Itt pus-
erre a
y árva

dászni,
is lőt-
az a
tudom,

— Ott ni... láthatod, ámbár a lomb
közt már sötét van... Most is szét van
terjesztve a szárnya.

— Ahá! Látom, látom! Hahaha!

— Mit nevensz?

— Oh, csak ugy eszembe jutott valami.
De hát az a bajod, hogy nem tudod meg-
kapni? No, én lehozom, de oly föltétellel,
hogy elviszed Klárikához és elmondod,
hogy te lőtted agyon.

ZAVARTALAN ÉLVEZET. (Lásd a 298. lapon.)

— Mért ne? Nagyon szivesen. Hadd
lássa ő is, szólj Elemér leereszkedőn.

No, a büszkesége nem tartott sokáig,
csak épp amíg Danika le nem jött a

fáról a bagollyal. Nevetve nyujtotta oda
Elemérnek:

— Itt a bagoly... igazán bagoly, ámbátor
csak papirosbul való. Én csináltam a hugocs-

kámnak, hogy neki is legyen sárkánya; a kis buksi ide röpitette a fára. Gyönyörűen agyonlőtted, éppen a fején keresztül. No, vidd el Klárikának!

Dehogy vitte Elemér! Kékült-zöldült boszuságában, kivált mikor a kópé Dani, persze könnyű szerrel, kiderítette, hogy ez az egyedüli vadász-zsákmánya.

Végre azonban Elemér is okosabbat gondolt és nevetésre fogta a dolgot.

— Sokat boszankodtam egész délután. Ez a nehéz puska meg egészen lenyomja a vállamat... Tudod mit, Dani? Holnap majd együtt eregetjük a sárkányt. A vadászatot hagyom azoknak, akik értenek hozzá.

ZAVARTALAN ÉLVEZET.

(Képpel a 297. lapon.)

NEM igen sokszor volt része benne Gyuriczának, hogy olyan uri módon ozsonnáljon, mint ezen a mai szép napon. Igaz, hogy nem ül terített asztalnál, de hát nem is az a fődolog. A fő a vajás kenyér. Milyen pompás! De milyen!

Othton bizony ritkán jut hozzá, meg sem tudná mondani az idejét, mikor kapott. Mert biz' az ő szülei szegény emberek voltak, gyerek pedig három is volt a háznál, köztök Gyuricza a legnagyobbik. Nagyon ritkán került vajás kenyérré.

Hanem a szomszéd néninél, ott kevesebb volt a gyerek és több a vaj. Gyuricza épp ott játszott a szomszéd udvaron Jancsikával, mikor a házból kijött a néni és jókora darab vajás kenyeret adott az ő Jancsikájának. Mi tagadás benne, Gyuricza bizony kissé sovár pillantást vetett rá. A jó nénike pedig ezt észre vette.

— Megállj csak, Gyuricza, hozok neked is.

Hozott is. Gyuricza megköszönte szépen, aztán haza futott. Legelső gondolata az volt, hogy eldicsekszik otthon, milyen jó ozsonnát kapott. De mire az udvarra ért, már mást gondolt.

— Nem jó lesz az... meglátja a kis Őrsike és elkéri... ha nem is az egészet, de egy részt oda kellene adnom. Pedig nem adok belőle... nem én... magamnak sem sok.

Ovatosan körül nézett. Amott a fölfordított nagy kád, ni... oda bebuvik, ott senki sem látja, ott zavartalanul lakomázhat.

Meg is tette és nagy gyönyörűséggel harapdálta a jó vajás kenyeret. Lassan eszegette... hadd tartson sokáig... Csak úgy akaratlanul gondolt arra... igazán nem is akart rá gondolni, sőt boszantotta, miért „jut mindig újra eszébe... hogy ha a kis Őrsike látná, mennyire irigyelné a jó falatokat!

No, de nem látja. Pedig ott áll a ház előtt; mert hallani, amint panaszosan szól:

— Anyácskám... éhes vagyok...

— Várj még egy kicsit, kedves gyerelem... nem sokára megjön apátok, hoz egy kis pénzt, veszünk kenyeret. Most nincs a háznál.

Őrsike elhallgatott. Gyuricza meg ott a kádban szintén nagyon csöndesen lapult meg. Es miért, miért nem: sehogy sem tudott újra bele harapni abba a pompás vajás kenyérbe. Pedig nem zavarta senki az élvezetében.

Csak nézte, nézte azt a gyönyörű és pompás vajás kenyeret. Még alig két-három harapás hiányzott belőle. Milyen jó. És most mégsem izlik.

Egyszerre aztán fölugrott és szaladt a ház felé.

— De csak rossz testvér is vagyok én! szólt magához.

Aztán oda lépett hugocskájához.

— Őrsike, nézd csak! Hoztam valami jót... kaptam a szomszéd nénitől. Nesze, a fele a tied.

Aztán eszegették ketten s olyan jó volt! És Gyuricza úgy találta, hogy nem az imént a kádba bujva, hanem csak most, a jószívű megosztás után, volt igazán zavartalan az ő élvezete.

HORGÁSZAT.

FURA, bolond horog-dolog,
Melyet elmesélni fogok.

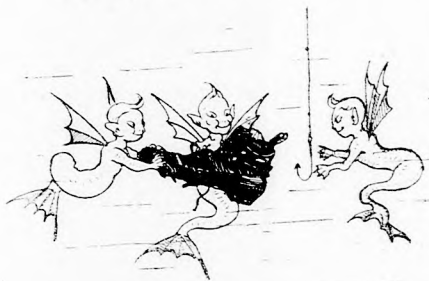
Fűt, leány, mind a hány
Mind ide hallgasson ám!

Hát ugy esett a nagy eset:
Víz és száraz össze veszett:
Parti tündér hetyké volt,
Vizi manó csejt koholt.

Tündér Marcsi s huga Böske
Mentek a Sebes-Körösre.

»Fogunk kövér kis halat —
A horgunkra tán akad.«

Vizi manók észre veszik,
Viharászva nézik, lesik.
»Velük, hogy ha nincs halunk,
Ócska csizmát fogatunk!«

»Húzzad Marcsi!... Segíts Böske!
Az erőnket tegyük össze!
Még horgunkra nem akadt
Ily nehéz, pompás falat!

»Hisz ez holmi undok varangy!...
Vagy, ha nem az: ócska bakancs!...
Három manó mosolyog —
A két tündér szomorog.

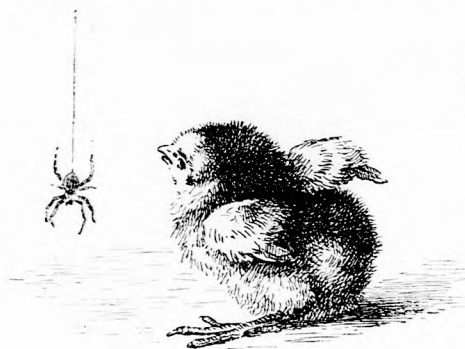
A CSIBE ÉS A PÓK.

(Képpel a 300. lapon.)

MESSZIRE elmarad egy kis csibe a többiek-től, kiket az öreg tyukmama az udvaron sétáltatott. Hiába hívogatta a kotlós, — a kis csibe oda sem hederített.
— Tudom én amit tudok. A mama, ha talál valami jó falatot, mind untalan azt mondja: »Ez még nem nektek való! Ez sem nektek való.« És maga eszi meg. Most én magam keresgélek és amit találok, az enyém lesz.

Epp amint ezt gondolta, meghökkenve állt meg. Mert épp az orra előtt lebegett, hadonázott valami a levegőben. Az a valami pedig egy pókocska volt, mely

vigyázatlanul ugyan-ekkor ereszkedett le vékonyka szálon a magasból. Ugyan, csak megijedt.

— Jaj, ez a falánk csibe mindjárt bekap! Mire vissza kapaszkodom fölfelé, már a csőrében leszek!

Az bizony meg is eshetett volna. Csak hogy a kis csibe is meg volt egy kicsit ijedve. Mutatni azonban nem akarta, hanem berzenkedve szólt:

— Hát te ki vagy? Micsoda vakmerőség az, hogy az orrom előtt mersz hadonázni a levegőben, mikor még szárnyad sincs?

A furfangos pókocska mindjárt látta, hányadán van. Hetykén felelé:

— En kérdelem azt, hogyan mersz az utamba kerülni? Nem tudod-e, hogy én vagyok a hatalmas és veszedelmes Pók vitéz, aki halóban mindenféle repülő állatot megfogok és megfojtok?

A kis csibe vitézül hátrább lépett, ámbátor nem egészen értette, hogy a vitéz pók miképen foghatná őt meg, mikor ő annyival nagyobb. De hát ki tudja? Hátha mégis úgy van? A pókocska pedig jól felhasználta az időt, szaporán fonta visszafelé a szálát és gyorsan emelkedett magasra.

Eközben oda jött a tyuk-mama és kérdezte, mi történt?

— Egy hatalmas pókkal találkoztam, de nem ijedtem ám meg... nem én...

— Helyes. Hát bekapta? Jó volt? Nagyot nézett a kis csibe.

— Hát... hát megtehettem volna? De mikor olyan fenyegető hangon beszélt! Ejnye, pedig milyen jó kövér falat lett volna!

— Mégis elszalasztottad. És tudod-e, miért? Mert együgyű és tapasztalatlan voltál. Elmaradtál tőlem; azt hitted, már eleget tudsz, s ime, egy kis pók is kifogott rajtad.

A kis csibe szégyenkezve sompolygott odább és egyelőre bele nyugodott, hogy az öreg tyuk-mamától tanuljon.

A KÉT TESTVÉR.

RRANCZIAORSZÁG délvidékének egyik városában élt egy család, mely az özvegy anyából, két fiúból és egy fiatal leánykából állott. Az idősb fiú, aki atyja halála után a család feje lett, semmivel sem volt jobb azoknál a parasztnál, akik örömeiknek élve, nemcsak az egész apai vagyont pazarolják el — amely régi szokás szerint majdnem mind a legidősb fiura száll — hanem még a gyöngéd és jó anya szerzeményét is, aki nem habozott eddig egy perczet sem, hogy feláldozza egész vagyontát a hálátlan fiúnak.

Midőn lassankint nyomorba jutatta a családot, melyet ő neki kellett volna fenn tartania, megijedt a nyomortól és ekkor nem látott semmit sem jobbnak, mint egy szép reggelen eltűnni, anélkül, hogy valakinek szólt volna, hová.

Nem hallottak többé felőle semmit. Nyilván talált módot élete fenntartására. De mit csináljanak azok, akiket itt hagyott a legnagyobb szükségben, minden segítség nélkül?

A kisebbik fiu tizenöt, a leányka tizenhárom éves, az anya még jó magatehető volt.

em volna? De
ngon beszélt!
vér falat lett

. És tudod-e,
tapasztalatlan
t hitted, már
ók is kifogott

e sompolygott
dott, hogy az

ÉR.

délvidékének
t egy család,
anyából, két
al leánykából
halála után
vel sem volt
akik örömeik-
apai vagyont
szokás szerint
száll — hanem
erzeményét is,
perczet sem,
t a hálátlan

ba jutatta a
t volna fenn
tól és ekkor
ak, mint egy
, hogy vala-

őle semmit.
enntartására.
riket itt ha-
minden segít-

ánya tizen-
gatehető volt.

Tehát azt mondanák a legtöbben: dolgozni fognak és így majd megélnék. De azok alkalmasint nem fogják tudni, hogy az akkori időben minden nemes születésű emberre a dolog, a munka szégyenítő, becstelenség volt; — hogy nemes ember, aki földet vett bérbé, vagy üzletet ujtott, vagy bármily mesterségbe fogott, a világ szeme előtt süllyedt.

Nemes ember lehetett katona, hivatalnok vagy pap. De dolgozni megélhetés céljából »gyalázat« volt. És a jó Isten tudja, hogy ez az előítélet a munka iránt akkora volt, hogy az ilyen tönkre ment nemes ember inkább a legrosszabbra vetemedett, sem hogy ilyen »gyalázatot« követett volna el.

Ha a mi fiatal emberünk egyedül áll, kétség kívül könnyebben segíthetett volna magán, mivel nemesi származása neki bárhol szerezhetett volna állást. De ő erre nem is akart gondolni, mivel így sem anyján, sem hugán nem segíthetett volna. Elhagyni pedig nem akarta őket.

Már majdnem kétségbe volt esve, midőn eszébe jutott, hogy van még nyitva egy út előtte. Ugyanis egy királyi meghagyás szerint az üveges-mesterség nem volt megszegyenítő a tönkre ment nemesekre nézve. János tehát elment anyjával és hugocskájával egy távolabb vidékre, ahol üveg gyárak voltak. Bemutatkozott s eleinte csak mint tanuló dolgozott. De szorgalmával mind előbbre vitt, úgy hogy nemsokára rá a gyár legelső emberei közt foglalt helyet, és így a kis család csendes, nyugodt napokat élt.

De ez a mesterség fárasztó, és a fiatal ember, aki azt az anyja és huga iránt való szeretetből választotta, nem volt valami erős szerkezetű. Az naptól fogva, melyen

minden reggel majdnem egész napra az olvasztó kemencze hév tüze előtt kellett foglalkoznia, egészsége lassankint fogyott. Anyja — midőn ezt észre vette — megremülve kiáltott fel:

— Hiszen ez a mesterség megöl, fiam!

— De azután miből élünk meg? kérdé a jó fiú.

— A jó Isten kegyelméből, mondá édes anyja.

— Majd meglátjuk, kedves anyám!

És a fiatal ember vissza tért az olvasztó kemenczéhez, mely elégette a vérét és megaszalta a tüdejét. Azonban egy reggel nem hagyhatta el többé ágyát, és az orvos — aki két hónapig tartó súlyos betegségében kezelte — kijelentette, hogy e betegség ismétlődése multhatatlanul a sirba vinné a derék ifjat.

— Tehát jól van, mondá. Nem fogok vissza térni ehhez a mesterséghez.

Anyja sirva ölelte meg ezért a bölcs szándékáért. Magában pedig így töprengett:

— Miből fogunk megélni?

Midőn János először lépett ki az utcára, édes anyja — ki az ablakból nézte — észre vette, mint lép be egy közeli házba, mely egy takácsé volt. Midőn onnan vissza tért anyjához, azt mondá:

— Nem lehetek többé üveges, hát leszek takács.

— Édes fiam, hová gondolsz? kérdé az anya, aki még nem szabadult meg teljesen a rászarmazott régi előítéletektől.

— Élni köll, kedves anyám! Tudom, hogy ez a többiek szemében legyaláz; de én szigorú iskolában tanultam meg, hogy minden mesterséget egyenlő nemesnek köll tartani. Egy »becsületes takács« czime

nekem többet ér, mint e nemes kuldosok összes czimei és czimerei.

Az anya sírva ölelte meg és János ujitott szorgalommal dolgozott a családja fenntartásáért.

Ez időtől fogva csakugyan elveszté nemességét, mert társai, a nemes születésű üvegesek, voltak az elsők, akik elmondták a többieknek azt a *gyalázatot*, melyet elkövetett. De ő hagyta őket beszélni, és szövő-széke mellől sajnálkozva nézte le fönnhéjazó czimeres társait.

Midőn már mesterré lett, hugát férjhez adta egy szorgalmas szücshöhöz, aki az ő fiatal nejét boldoggá is tette. Később maga is egy polgárleányt vett el, és boldogsága napról-napra nőtt anyja szemei előtt, aki nála csöndesen élte öreg napjait.

Az idősb fiuról nem hallottak semmit. Mint halottat el is siratták.

Gyönyörű nyári est volt. A takács fiatal felesége éppen letette a tál gőzölgő káposztát az asztal fehér abroszára, midőn különös öltözetű emberek tünedeztek föl az utcán.

Akkoriban ugyanis még nem voltak rendes hadseregek, és így, midőn a háborúnak vége volt, ezek a dologtalan katonák, többnyire veszedelmes naplopók, csavarogtak körül az országban s kértek az emberektől enni valót. S ha kértökre nem kaptak, hát követeltek. Mert egy kis erőszakoskodástól egy csöppet sem idegenkedtek.

Ilyenek voltak ezek is. Az egyik meglátta a párolgó ételt.

— Hejh!... így sohajtott fel, mintegy magához beszélve, azonban oly hangon, hogy azok oda benn is meghallják — ha

az ilyen kellemes illatra nem érez föl a halott, hát bizony mély álma lehet!

— Oh, katona uram, mondá kellemes mosollyal a fiatal asszony, aki őt megértette, nekiünk nincs halottunk, akit asztalunkhoz hihatnánk; de egy élő ember velünk tarthat, anélkül hogy megháborgatna vele.

— Jól beszél az ifiasszonyka! — kiáltá a katona, miközben az ablakhoz közeledett; de az élő attól félhet, hogy tolakodónak látszik!

— Nagyon csalódna. Lépjen be uram, lépjen be.

A katona még habozott.

— János, mondá a fiatal nő, jöszte csak ide gyorsan s értesd meg ezzel a vitézzel, hogy asztalunknál szívesen látjuk.

A takács-mester csakugyan élő jött. Ingújj fel volt gyűrve, mellét a térdeig befogta a nagy kötény. Alig vetett azonban a katonára egy pillantást, midőn örömsikollyal kiáltott fel:

— De hiszen ez Antal, az én Antal bátyám! Jöjj anyám gyorsan, siess!... Ez ő... a te idősebbik fiad!... Nem halt meg... itt van!

És tárt karokkal szaladt az ajtó felé, hogy annál gyorsabban omolhasson a testvér-bátyja karjai közé. Azonban mekkora volt meglepetése, midőn maga előtt látta a büszkén fölegyenesedő katonát, aki gunyosan mondá:

— Én az ön testvér-bátyja? Bátyja egy takácsnak, egy mesterembernek? Ah, jó ember, ez csakugyan nevetni való! Meglehet, hogy egykor ugyan-azt a nevet viselte ön, melyet én... de mit cselekedett ön ezzel a névvel?

A takács volt annyi ember, hogy meg tudott volna felelni a dölyfös katonának. De

mintha valaki befogta volna a száját, úgy állt ott szótalánul, némán. Helyette azonban az anyja felelt:

— Igaza van önnek, katona uram. János a takács-mester csalódott, midőn önben a bátyját vélte fölismerni, akit már rég nem látott. Bocsánatot kérek, mert valóságban nem nagy kitüntetés volna önre nézve, ha csakugyan az volna, akinek ő tartotta önt. Mert az ő bátyja szívtelen ember volt, aki atyja halála után elpazarolta az egész vagyont és övéit a legnagyobb nyomorba döntve kalandozott el. Midőn eltávozott, testvér-öcsse úgy vélekedék, hogy üres név és czim semmit sem ér, ha annak sulyt, becsületet és tartalmat nem a munka szerez. Le is tett róla s mást váltott: becsületes ember czimét, melyet meg is tudott tisztán tartani. János fiam csalódott, bocsásson meg neki és nekünk, hogy testvérének nézte önt. Folytassa az utját, katona uram. Ez itt egy szerény műhely, ahol senki sem ismeri önt. — És mintha misem történt volna, becsukta az ajtót, mondván: Hagyjuk ezt az embert, menjünk be!

János, ahelyett hogy anyját követte volna, a kitiltott katonát figyelte. S mivel nem hallotta a távozó lépteit, oda ment az ajtóhoz s kinyitotta. És ott a lépcsőn, fődétlen fővel térdelt a katona, miközben könyjei csak úgy folytak le az arczán.

— János! kérdé zokogva — meg akarsz tanítani a mesterségedre?

— Ah!... kiáltá az anyja, megtaláltam fiamat! És zokogva ölelte magához bűnbánó gyermekét.

Egy évvel később az ország egy szorgalmas takáccsal volt gazdagabb. És ha azt kérdezték tőle, vajjon bánja-e hogy

mégis mesterember lett belőle — így felelt:

— Bárcsak mindjárt evvel kezdtem volna!

Francziából fordította **Grósz Mariska.**

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLV. köt. 16-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

K e n y é r
E p e r
N y e l
É r
R

Helyesen fejtették meg: Poór Elza, Kégly Mariska és Ilonka, Mäder testvérek, Moez Izabella és Ilonka, Guttmann Irmuska, Maller Margit, Paula és Adél, Roth Ilka és Etel, Brust Margit, Hirschler Jolán, Váczy Annika, Gyémánt Ilona, Baum Róza és Miklós, Springer Stefánia, Kiss Sára és Lajos, König Dénes, Loschitz Alice, Strasser Pál, Velencei Tiborka, Scheuer Róbert, Vizslovszky Katicza, Forgách Beatrix, Szathmáry Maietta (talán Marietta? *F. b.*) Rothfeld Vilma, Györgyi Dénes (máskor ne írj irkából kitépett lapokra, mert különben nem veszem figyelembe leveledet. *F. b.*), Schulz Mariska, Gyurkovich Dódi, Astleitner Teréz, Lányi Tódor, Szathmáry Emma és Vilma, Novaák Blanka, Babó Ida, Bartók Margit, Biasini Domokos, Luza Annus, Futtaky Ibolyka, ifj. Bolyó Károly, Schwarcz Magda és Béla, Oesterreicher Magda és Miczi, Polgár testvérek, Schreyer Endre, Stielly Walter és Lajos, Zsigmond Mihály, Jurenák Józsa és Dezső, Dávid Samu, Höflich Alfréd, Kerdl Dezső és Ernő, Spitz Regina, Klein Karolina és Nándor, Szontagh Klára és Sándor, Krausz Gizi, Sibilla Jenő, Wagner Imre, Fekete Andor, Csákós Leczika, Lenck R. (nevedet ird ki egészen, mert különben jövőre nem közölhetem; csak híres nagy férfiak kiváltsága, hogy elég, ha a vezetéknévüket írják alá. *F. b.*) Ádám Andor, Závodszy Ilka, Roth testvérek, Taub Ilonka, Magassy Sarolta, Boda Margitka, Divéky Adorján, Ungár Béla, N. Szabó Melanie, Imrédy Kálmán és Károly, Lázár Piroska, Hollaki Leo, Volarich Ida és Irma, Széll Piroska, Makó Andor, Badics Józsi, Neumann testvérek, Lányi Rezső, Habermfeld Margit, Korbay Gizella, Ember István.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténtén, nyertes lett *Höflich Alfréd*, Aradon kinek a jutalom-könyvet (*»Új Robinson«*, közel száz képpel) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« XLV. köt. 16-dik számában közölt ugrásos rejtvény megfejtése:

Éljen a magyar nemzet.

Helyesen fejtették meg: Várad Gyula, Schelly Margit, Novaák Blanka, Lányi Tódor, Astleitner Teréz, Rothfeld Vilma, Szilágyi Ágota, Szathmáry Maietta (Mariska?), Vizslovsky Katicza, Gömör Mariska, Velencei Tiborka, Strasser Pál, Kiss Sára és Lajos, Springer Stefania, Baum Róza és Miklós, Gyémánt Ilona, Váczy Annika, Hirschler Jolán, Brust Margit, Roth Ilka és Etel, Maller Margit, Paula és Adél, Moesz Izabella és Ilonka, Guttman Irmuska, Altstädler Gertrud és Ottó, Boda Margitka, Magassy Sarolta, Taub Ilonka, Roth testvérek, Ádám Andor, Csákós Laczika, Sibilla Jenő, Jánosz Gyula, Krausz Gizi, Szontagh Klára és Sándor, Spitz Regine, Klein Karolina és Nándor, Kerdl Dezső és Ernő, Dávid Samu, Höflich Alfréd, Lauko Lenke, Poór Elza, Jurenák Jóska és Dezső, Polgár testvérek, Schreyer Endre, Stielly Walter és Lajos, Selevér Flora, ifj. Bolyó Károly, Schwarz Magda és Béla, Futtaky Ibolyka, Luza Annus, Kubinyi Mariska, Biasini Domokos, Bartók Margit, Divéky Adorján, Ungár Béla, Ember István, Korbay Gizell, Habercfeld Margit, König Dénes, Lányi Rezső, Neumann testvérek, Makó Andor, Szél Piroska, Volarich Ida és Irma, Hollaki Leo, Lázár Piroska, Szöllősy Aurel, Imrédy Kálmán és Károly.

*

A »KIS LAP« XLV. köt. 17-dik számával közölt kép-rejtvény megfejtése:

Oravicza.

Helyesen fejtették meg: Szathmáry Emma és Vilma, Steiner Boriska és Jancsi, Keleti Géza, Cesterreicher Magda és Miczike, Királyfi Vilma, König Dénes, Schöpkes Mariska, Hallaki Leo, Baum Miklós, Burián Erzsike, Böck Györgyike és Frida, Scheuer Róbert, Gömör Mariska, Máyer Béla, Krausz Gizike, Végh Dezső, Weisz Etelka és Sándor, Markó Árpád, Körfy Imre, Altstädter Gertrud és Ottó, Moesz Izabella és Ilonka, Lippmann Leo, Taub Ilonka, ifj. Bolyó Károly, Strasser Pál, Frdódy László, Biasini Domokos, Szöllősy Aurel, Maller Margit, Szegelethy Mariska és Sarolta, Neumann testvérek, Ungár Béla, Rodakowska Anna, Szilágyi Ágota, Korbay Gizella, Beniczky István (saját írásod? *F. b.*), Schreyer Endre, Hajós Anna, Okolicsányi Maresa, Fried Ella és Gizella, Márton Erzsike és István, Ember Pista. (Mert rendszeresen takaros levelet küldtél, ezuttal a papirosod czafatos szélét elnézem. *F. b.*)

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténvén, nyertes lett *Máyer Béla. Debreczenben*, kinek a jutalomkönyvet (»A kis lepkegyűjtő, *Emich Gusztávtól*, 17 színezett képpel) a kiadóhivatal megküldi.

A »KIS LAP« XLV. köt. 15. és 16-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: ifj. Bolyó Károly, Jankó Abigail, Markó Árpád, Grünfelder Ferencz, Marczali Bözse, Beniczky István, Zakár Margit és Lajos, Vámosy László és Károly.

*

A »Kis Lap« XLV. köt. 15-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Sibilla Jenő, Biasini Domokos, Schwarz Magda és Béla, Szöllősy Aurél, Makó Andor.

FORGÓ BACSI POSTÁJA.

Mind azoknak

akik mult heti felszólításunkra várakozásunkat messze feljűl haladó szivességgel feleltek meg: forró köszönetünket s azt a kérelmünket, hogy buzgóságukban meg nem lankadva, a »Kis Lap«-ot mentül szélesebb körben igyekezzenek terjeszteni.

*

»Erzsikének.« Ha valami megfelelő képet szerezhettek melléje, némi szükséges változtatással örömet közlöm. A »kis pacsirta« cziműről még annak idején írtam. Érdekes elbeszélés az, de nem gyermeknek való. — **Ungár Béla.** Csak a türelem terem rózsát. Mit érsz vele, ha tudod is címét az új elbeszélésnek? Ugy sem ezen fordul meg. Várd be, olvasd, s nagy örömökre fog szolgálni, ha az is épp oly érdeklődéssel találkozik, mint a »kis nagy bácsi«. Írásod a jobbak közül való. — **Makó Andor.** Még csak hat éves vagy, öcsikéd meg csak Karácsonkor lesz négy éves, és már nincsen apátok. Bizony, bizony, nagyon szomorú. De ha van, ami ezért a ti nagy vesztegetéért kárpótlást nyújt, a jó édes anya szerelme az. Hiszen magad is írod: »Kedves anyákkal vagyunk mindig, aki nagyon szeret bennünket; de mink is ötlet!« Így is maradjon, s hármatokon rajta lesz az özvegyek és árvák könyörülő Istenének áldása. — **Stielly testv.** A rejtvény ügyes, de az első során segítenetek kell, mert nem szabó az, hanem szabó. Az igaz, hogy a szabó és szabó közt nincs értelmi különbség. De épp a magyar nyelv kívánja meg a hangzókból való szabotosságot, mert a rövid és hosszú hangzó a fogalmak olyan különféleségét egy nyelvben sem okozza mint a magyarban. Ime csak néhány példa: vár vár, vér vér, kar kár, mer mér stb. Ha a bajon tudtok segíteni, küldjétek be újra. — **H. D.** Csak elolvasás után szólhatunk. — **Mayer Hedvig.** Engem is biztat a kedves reménység, hogy egyszer tán csak kiköthetek abban a távol német városban. Hanem addig természetesebb s könnyebb is a viszontlátás Budapesten. Örömmel nézek elibe. — *Több levélről a jövő számban.*